

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Lvdovici Molinæ, E Societate Iesv Theologiæ Doctoris, &
Professoris, Commentaria, In primam D. Thomæ partem**

Molina, Luis de

Lugduni, 1622

Articvlvs VI. Vtrum Deus poßit facere meliora ea quæ fecit. artic. 6.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73915)

cursum rerum condidisse, vt alium non potuerit condere, vt hoc loco refert, & impugnat D. Thom. animaduertendum est. Quamuis Deus nihil insipienter, stultève, nihilque quod non iustū, hoc est, bonum, & decens sit, facere possit, ideòque in eo sensu concedi possit, Deum agere ex necessitate sue sapientie, atque iustitie, quòd nihil insipienter, nihilque iniustum facere possit: attamen cum voluntas diuina nullum bonum infra diuinum necessariò velit: fit, vt nullum creatum bonum, eorum quæ sapienter & iustè voluit, voluerit necessariò. Fit præterea, vt infinita alia viderit posse à se fieri sapienter & iustè, quæ tamen pro sua libertate noluit facere. Quare ex ordine diuinæ sapientie nulla fuit orta necessitas, vt Deus, vel hunc ordinem rerum, vel hunc solùm efficeret.

Potentia ordinariam ab absoluta quo modo distinguit D. Thomas.

Diuis Thomas hoc loco in responsione ad primum distinguit potentiam Dei ordinariam ab absoluta, vt ordinaria sit comparatione effectuum, quos Deus deceptit facere, siue naturales sint, siue supernaturales, & siue fiant secundum ordinarias leges, quas Deus statuit, vt tam naturaliter, quam supernaturaliter aliqua fieret, vt iustificatio, &c. siue fiant supra leges ordinarias, vt suscitatio Lazari, & cætera miracula. Potentia verò absoluta sit comparatione effectuum, quos Deus non statuit facere. Iuxta hanc explicationem miracula omnia, quæ Deus fecit, sunt effectus potentie Dei ordinariæ: multa autem, quæ secundum cursum vniuersi, & communes leges esse poterant, tam per Dei potentiam circa iustificationem multorum, quam per potentiam causarum naturalium, & non erunt, pertinent ad potentiam Dei absolutam.

Quomodo frequentius solent distinguere.

Aliter solet etiam potentia Dei ordinaria distinguere ab absoluta, vt effectus omnes, qui secundum communes leges esse possunt, siue illi naturales sint, siue supernaturales, dicantur posse esse de potentia Dei ordinariæ: quo pacto iustificatio multorum, que non erit, dicitur possibilis de potentia Dei ordinariæ: effectus verò, qui vel fiunt, vel fieri possunt supra communes leges, dicantur esse posse, non quidem de potentia Dei ordinariæ, sed absoluta: quo pacto miracula omnia, quæ Deus fecit, sunt effectus potentie Dei absolute. Hæc posterior distinctio frequentior est inter Doctores, atque in communi vsu loquentium, quam prior.

eset ipsa, sed alia. Durandus in 1. dist. 44. q. 1. consentit cum D. Thoma in conclusione proposita, si intelligatur de substantiis: secus verò si sit sermo de iis accidentibus, quæ intendi, & remitti possunt. Nam innum-quodque eorum, inquit, potest Deus facere melius essentialiter, si illud inueniatur efficiat. Sententia tamen hæc nulla falcitur probabilitate: sicut enim latitudo extensionis, quæ corporeis substantiis & accidentibus conuenit, distincta est à latitudine essentiali: ita etiam latitudo intensiois à latitudine essentiali est distincta. Etenim quemadmodum in quaque parte extensionis aquæ, aut albedinis, reperitur tota latitudo perfectionis essentialis aquæ, aut albedinis: ita in vnaquaque parte intensiois albedinis reperitur tota latitudo perfectionis essentialis albedinis. Quòd fit, vt sicut aquam, aut albedinem esse maiorem extensiuè, non est esse meliorem essentialiter: ita albedinem esse maiorem intensiuè, non sit esse meliorem essentialiter.

Durandus sententia.

Reiicitur.

Secunda.

Secunda conclusio. Res à se factas potest Deus facere meliores quoad bonitatem accidentalem. Probat, quia potest eis addere plures & maiores perfectiones accidentarias, tam naturales quam supernaturales.

Tertia conclusio. Quacumque specie data, potest Deus in infinitum facere aliam, atque aliam, meliorem essentialiter. Probat, quia data quacumque specie quancumque perfectionis, sanè ex natura rei contradictionem non implicat dari aliam maioris perfectionis: cum ergo Deus sit omnipotens, hoc est, potens quicquid contradictionem non implicat, vt articulo tertio ostensum est, poterit eam efficere.

Tertia. Speciebus, atque aliis in infinitum perfectionem, ut possit Deus facere.

Contrarium affirmat Durandus in 1. dist. 42. quæst. 2. & quidam alij, quos Caietanus hoc loco, & Capreolus in 1. dist. 43. referunt. Consent namque, dari posse supremam quamdam speciem, quam Deus efficere non possit perfectiorem. Hæc tamen sententia parum tuta est. Cum enim species illa finita esset perfectionis, vt concedit Durandus, sanè ex natura rei contradictionem non implicat, dari perfectiorem: quare si Deus non posset perfectiorem efficere, non esset omnipotens: contra id quod Catholica fides docet. Argumenta Durandi & aliorum ex iis, quæ 3. Physicorum, dum de infinito esset sermo, diximus, facillè diluentur.

Contraria Durandi & aliorum sententia refellitur.

ARTICVLVS VI.

Utrum Deus possit meliora facere ea quæ fecit.

Prima conclusio. Non potest Deus rem quancumque meliorem facere quoad essentialiam.

PRIMA conclusio D. Thomæ est. Nullam rem particularem potest Deus facere meliorem quoad bonitatem essentialem, quam eam effecerit. Probat, quia essentia cuiusque rei consistit in indivisibili quo ad latitudinem perfectionis essentialis, ita vt si aliquid latitudinis perfectionis essentialis addatur aut subtrahatur, iam non maneat eadem res, sed alia: quare sicut Deus non potest facere quaternarium maiorem aut minorem, quam sit: quia eo ipso non esset quaternarius, sed alius numerus: ita non potest facere vnam rem meliorem quoad perfectionem essentialem, quam sit: quia eo ipso non

QUÆSTIO XXVI.

De diuina beatitudine.

BEATITUDO, in visione, amore, & fruitione Dei clarè visi est posita. Accidit verò beatitudini, quòd rationem habeat finis, aut præmij. Cum ergo Deus seipsum comprehendat, infinite diligit, seque ipso infinite fruatur: fit, vt infinite, summè, & per essentiam sit beatus, & vt in beatitudine ipsius omnis alia beatitudo, ac perfectio eminenter contineatur, ipseque sit beatitudo obiectiua beatorum omnium.

Atque hæc omnia docet D. Thomas tota hac quæstione. Longior de beatitudine disputatio ad alium locum spectat.

Deo Iesu Christo beatissimo, qui nos sua visione, amore, & fruitione sue passionis merito dignos velit efficere, sit honor & gloria.